

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év június hó 17. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntette miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság - helyesen - 5.B.22/2007/15. számú ítéletét I. r. vádlott vonatkozásában **annyiban változtatja meg**, hogy a szabadságvesztés büntetését börtönben rendeli végrehajtani.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság a 2007. október 30. napján kihirdetett - helyesen - 5.B.22/2007/15. számú ítéletével az I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntetében, ezért őt 6 évi fegyházbüntetésre és 6 évre a közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába a vádlott által előzetes fogvtartásban töltött időt beszámítani rendelte. A II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként, jelentős értékre elkövetett orgazdaság büntetében, ezért őt 1 évi és 8 hónapi - a végrehajtás tekintetében 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. A III. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként, jelentős értékre elkövetett orgazdaság büntetében, ezért őt 1 évi és

8 hónapi - a végrehajtás tekintetében 4 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. Rendelkezett a bűnjelek elkobzásáról, illetve egyes bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról, valamint megsemmisítéséről. Kötelezte a vádlottakat, hogy takarékszövetkezetnek, mint sértettnek 4.571.200 forint kártérítést a Magyar Államnak, pedig 27.427 forint eljárási illetéket egyetemlegesen fizessenek meg. Kötelezte az I. rendű vádlottat 14.500, a II. rendű vádlottat 30.000, a III. rendű vádlottat 36.600 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A kihirdetett ítéletet az ügyész a II. rendű vádlott vonatkozásában tudomásul vette, míg az I. rendű vádlott és a III. rendű vádlott vonatkozásában a nyilatkozattételre 3 napot tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül a 17. sorszám alatti átiratában az I. rendű vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett fellebbezést jelentett be, míg a III. rendű vádlott vonatkozásában az ítéletet tudomásul vette.

Az I. rendű vádlott és védője a nyilatkozattételre 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül a 18. sorszám alatti beadványukban a büntetés enyhítése végett fellebbezést jelentettek be.

A II. rendű vádlott és védője, valamint a III. rendű vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A jogorvoslati nyilatkozatokra tekintettel a II. rendű vádlott tekintetében 2007. október 30. napján, míg a III. rendű vádlott tekintetében 2007. október 31. napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.12/2008. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg az I. rendű vádlott és védője által bejelentett fellebbezést nem tartotta megalapozottnak. Utalt arra, hogy az első fokon eljáró Pest Megyei Bíróság a perrendi szabályokat megtartva folytatta le az eljárást, a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, amelynek alapján okszerűen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére és cselekményét is törvényesen minősítette. Lényegében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket is, azonban a cselekmény kétszeresen is súlyos minősülésére tekintettel a fő- és mellékbüntetés súlyosítását indítványozta azzal, hogy az első fokú ítélet ügyszámát a fellebbviteli bíróság pontosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen az ügyész a fellebbezését az írásbelivel egyezően tartotta fenn, amelyet annyival egészített ki, hogy az első fokú ítéletben a cselekmény jogi minősítésével kapcsolatos jogszabályhelyet a Btk.321.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a./ és b./ pontja felhívásával kérte helyesbíteni.

Az I. rendű vádlott védője a perbeszédében az ítéleti tényállást és a jogi minősítést nem vitatta, azonban kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás alapjául védencének a 2006. július 12-én a nyomozati eljárásban tett beismerő vallomását fogadta el, jóllehet ez nem volt feltáró jellegű. Később mind a nyomozati,

mind a bírósági eljárásban védence részletes feltáró jellegű beismerő vallomást tett, ennek alapján vált lehetségessé a II. és III. rendű vádlottak szerepének tisztázása, illetve az elrablott pénz egy részének megtalálása. Álláspontja szerint ez utóbbi vallomásokat kellett volna a tényállás megállapításánál figyelembe venni. A büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülmények tekintetében nagyobb nyomatékka kérte figyelembe venni védence pszichés állapotát, ezen belül személyiségzavarát, az önfeljelentés tényét, a kár egy részének megtérülését, az előzetes letartóztatásból történt szabadulása utáni pozitív életvezetését, valamint az őszinte megbánást tanúsító magatartását, ugyanakkor a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodott voltát, mint súlyosító körülményt, mellőzni. Ezek alapján a Btk.87.§ (2) bekezdés b./ pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával a büntetés enyhítését, illetve a Btk.45.§ (2) bekezdése alkalmazásával enyhébb végrehajtási fokozat kijelölését indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában megbánását hangoztatta és kijelentette, hogy az ügy II. rendű vádlottjával a kapcsolatot megszakította.

A kétirányú fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbíráltá azonban a Be.349.§ (1) bekezdésében írtak alapján a felülbírálat csak az I. rendű vádlottra vonatkozott, mivel az ítélet II. rendű és III. rendű vádlottakkal szemben első fokon jogerőre emelkedett.

A felülbírálat során a fellebbviteli bíróság megállapította, hogy az első fokon eljáró Pest Megyei Bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartva folytatta le a bírósági eljárást, az ügy elbírálásához szükséges valamennyi bizonyítékot beszerzett és azokat egyenként és egymással egybevetve, mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást. Ennek során részletesen vizsgálta a vádlottak vallomásait, a tanúk vallomásait, az I. rendű vádlottra vonatkozó elme-orvosszakértői véleményt, a házkutatásról, a lefoglalásról, a szemléről szóló jegyzőkönyveket, a helyszíni kihallgatáson készült jegyzőkönyveket, valamint a takarékszövetkezet biztonsági kamerája által készített felvételeket. E bizonyítékok egybevetése alapján megalapozott történeti tényállást állapított meg, a bizonyítékok értékeléséről ítéletében számot adott, indokolási kötelezettségének eleget tett. Nem tévedett, amikor az I. rendű vádlottnak a 2006. július 12-én tett első nyomozati vallomásra (nyom. ir. 551-563. oldal) alapozta a tényállást, ugyanis e vallomásában az I. rendű vádlott részletesen beszámolt a rablás végrehajtásáról, vallomását a takarékszövetkezet alkalmazottainak tanúvallomásai, továbbá a biztonsági kamera felvételei is minden tekintetben alátámasztották. Abból a tényből, hogy az I. rendű vádlott későbbi gyanúsított ki hallgatása során, valamint a bírósági tárgyaláson az ügy egyéb részleteire is kiterjedő feltáró jellegű vallomást tett - a védelem álláspontjával ellentétben -, még nem vonható le olyan következtetés, mely szerint az első nyomozati vallomása ne lenne teljeskörű bizonyítékként elfogadható. Erre figyelemmel a fellebbviteli bíróság a védőnek a tényállás megalapozottságát vitató álláspontjával nem értett egyet és úgy ítélte meg, hogy a megyei bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat minden tekintetben helyesen és körültekintően

értékelt, az általa megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt irányadónak tekintette a másodfokú felülbírálat során is.

A megyei bíróság a történeti tényállás alapján okszerűen vont következtetést az I. rendű vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményét jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntettének. Ugyanakkor észlelte a fellebbviteli bíróság, hogy az első fokú ítélet 8. oldalának V/1. bekezdésében a jogi indokolás körében a törvényhely megnevezése tévesen a Btk.321.§ (1), (3) bekezdés a./ pontjaként lett feltüntetve, holott a törvényhely megnevezése helyesen: Btk.321.§ (1) (4) bekezdés b./ pont szerinti jelentős értékre, fegyveresen elkövetett rablás büntette. Erre figyelemmel nem értett egyet az ügyésznek a nyilvános ülésen a törvényhely Btk.321.§ (1) (3) bekezdés a./ és b./ pontjai szerinti megjelölésre vonatkozó indítványával sem.

A megyei bíróság lényegében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket - amelyeket az enyhítő körülmények tekintetében ki kell egészíteni az önfeljelentés tényével - és ezek alapján a vádlott cselekményének tárgyi súlyával, valamint az alanyi bűnösségével arányban álló fő- és mellékbüntetések szabott ki, amelyeknek sem az enyhítésére, sem pedig a súlyosítására a fellebbviteli bíróság törvényes indokot nem látott. Ezért nem adott helyt a védőnek az enyhítésre, az ügyésznek a súlyosításra irányuló indítványának. A bűnösségi körülmények értékelése körében osztotta a megyei bíróságnak a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságára vonatkozó álláspontját, és nem értett egyet a védőnek azzal az álláspontjával, mely szerint a közzétett rendőrségi statisztikák az erőszakos vagyon elleni bűncselekmények körében 3.6 %-os csökkenést regisztráltak, ezért elszaporodottságuk nem állapítható meg. A védő ugyanis bűncselekmény elkövetésének térségére vonatkozó statisztikai adataira hivatkozott, ami nem cáfolja a megye egész területére, illetve az ország egészére vonatkozó elszaporodottsági mutatókat. Az előzőekben írtakra figyelemmel a védői álláspont tehát nem megalapozott.

Egyet értett viszont a fellebbviteli bíróság a védőnek az egyel enyhébb végrehajtási fokozat kijelölésére vonatkozó indítványával. A Btk.45.§ (2) bekezdése értelmében a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre (83.§) - különösen az elkövető személyiségére és a bűncselekmény indítékára - tekintettel a törvényben előírtnál egyel szigorúbb, vagy enyhébb végrehajtási fokozat határozható meg. Az ügyben rendelkezésre álló, az I. rendű vádlottra vonatkozó igazságügyi elme-orvosszakértői vélemény (nyom. ir. 509-519. oldal) alapján megállapítható, hogy az I. rendű vádlott az akarati és az érzelmi életét érintő személyiségzavarban szenved, amely alapján nála hangulati nyomottsággal jellemzett ideggyengeségi tünetek alakultak ki, amelyek miatt pszichiátriai gyógykezelésekben részesült. Bár nála büntethetőséget kizáró, vagy korlátozó körülmény nem merült fel, azonban a jelzett pszichés állapota folytán számára a fegyház szigorú követelményrendszere mellett végrehajtott büntetés elviselése az átlagosnál nagyobb idegi-pszichés megterhelést jelentene, ezért a fellebbviteli bíróság lehetőséget látott a fegyház fokozatnál egyel enyhébb, a Btk.43.§ a./ pontja szerinti börtön fokozat kijelölésére. Erre figyelemmel az első

fokú ítéletnek a büntetés végrehajtási fokozatára vonatkozó rendelkezését a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés fokozatául a börtönt jelölte ki.

A Pest Megyei Bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat - helyes indokainál fogva - a Fővárosi Ítéltábla a Be.370.§-ára figyelemmel a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy miután a megyei bíróság ítéletének ügyszáma számelírás folytán tévesen lett feltüntetve, azt az iratok tartalma alapján helyesbítette, így az ügyszám helyesen 5.B.22/2007/15.

Az ítélet ellen a Be.386.§ (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2008. év június hó 17. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.	Dr. Hildenbrand Róbert s.k.	Dr. Révész Tamásné s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Pest Megyei Bíróság 5.B.22/2007/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.12/2008/4. számú ítéletében foglalt változtatással az I. rendű vádlott vonatkozásában 2008. június 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év június hó 17. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

Ónodi Gáborné
bíróügyi ügyintéző